

NOVI TIP SVEĆENIKA

(nastavak)

U prvom članku mnogi su čitaoci našli dosta toga čim se ne slažu. Smatraju da je govor previše crn, negativan, da svećenik nije u tako nezgodnom položaju kako to iz članka proizlazi. U svakom slučaju došlo je bar kod nekih do razmišljanja, do reagiranja. A to je već mnogo. Jasno je da se u jednom izlaganju ne može sve reći. Zato onaj prvi smatramo uvodom, iznošenjem situacije, da bi smo u drugima mogli upozoriti kako izići iz krize, koja je nama očevidna. Mi smo pokušali gledati svećenika onako kako nam se on pokazuje, svećenika na putu, hic et nunc, rekli bismo. Jedan tip pripada generaciji u kojoj se nije govorilo o potrebi obnove Crkve, a danas se on u nju želi uključiti ili je razumjeti. Drugi tip, mlađi, mlađi svećenik osjeća da se život mijenja, kreće, a on oko sebe i u sebi ne nalazi dovoljno sredstava da ga pokrene naprijed. Jedan i drugi moraju prihvatiti svoje realno stanje ako žele pravo sudjelovati u obnovi koju vrijeme nameće. Moraju naučiti da su oni, imali ne znam koju dob, najprije ljudi, da bi trebali biti potpuni ljudi.

Biti čovjek prelazi red tehnike, efikasnosti, mode. Biti čovjek ne znači informirati se o čovjeku, kao što to daju naslutiti mnoge ankete. Nije dovoljno praviti ankete o ljudima ili tražiti informacije. Valja unići u se i postati svjestan dubokih stvarnosti našega ljudskog života. Preko tih realnosti ćemo doći do čovjeka, do onoga najboljega u njemu. Zato ćemo u daljnjim izlaganjima i obraditi ove bitne stvarnosti: slobodu, ljubav, akciju, intelektualni život, odnos sa svijetom. Njih normalan odgoj razvija kod čovjeka i preko njih ga stavlja u posjed samoga sebe omogućujući mu da se cijelim svojim bićem suoči sa životom.

Nitko nije oslobođen od ovoga povratka na bitno pa čak ni oni koji dobivaju naobrazbu adaptiranu potrebama našega vremena. Nijedna struktura nije tako savršena da bi bila u stanju proizvesti očekivani efekt. Strukture često formiraju ne čovjeka nego robota koji je odveć siguran u sebe. I jednog će dana takav biti pregažen od života koji se stalno mijenja.

Pitanje koje se danas postavlja svećeniku glasi po prilici: kako ja u mojem životu proživljavam slobodu, ljubav, akciju, svijet? Jesu li ove stvarnosti u pravilnom odnosu

između sebe? Ne dolazi li neravnoteža od koje kadikada trpimo od nepoznavanja ili od potcjenjivanja ovih vrednota?

Jedni će se možda upitati: zašto se toliko preokupirati problemom čovjeka? Zašto toliko govoriti o ljudskoj naravi? Nije li dovoljno vjerovati u milost koja sve preobražava? Nije li traženje svetosti najbolji ekvilibrij, najsavršeniya ravnoteža? Nije to traženje u stvari rješenje svih poteškoća? Drugi će pomisliti: nije li analiza ovih pitanja u stvari gubljenje vremena? Zar akcija, vele, nije dostatna samoj sebi? Nije li ona najbolja životna škola? Neka svećenik radi i bit će čovjek!

Jednima i drugima dajemo ovaj sumarni odgovor: prakticiranje ovih vrednota sa strane svećenika je već početak duhovnog života, a manjak istoga prakticiranja je često puta znak da taj duhovni život ne postoji. Što se akcije tiče već sada tvrdimo: ako ona ne izlazi iz dubina slobode i ljubavi onda može biti iluzorna i vrlo opasna. U slijedećem broju ćemo detaljno analizirati slobodu.

(nastavit će se)

Priredio o. Ignacije V.

POSTOJE SAMO DVIJE LJUBAVI

(Michel Quoist)

Stvoreni smo iz ljubavi i za ljubav. Na zemlji učimo ljubiti. Na smrtnom času polagat ćemo ispit iz ljubavi. Ako smo se dosta vježbali u ljubavi, živjet ćemo vječno u Ljubavi. Dakle, ovdje na zemlji, svaki put, kad smo samo sebe ljubili (sebičnost-samoljublje), mi smo tada mimoilazili svoju svrhu i svrhu svijeta. Postoje samo dvije ljubavi: Ljubav prema sebi, te ljubav prema Bogu i bližnjemu. Živjeti, znači živjeti između ove dvije ljubavi.

»Nitko ne može služiti dvojici gospodara, jer ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti, ili će uz jednoga pristajati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu« (Mt 6, 24). »Tko ljubi svoga brata, stalno je u svjetlu, i u njemu nema sablazni. Ali tko mrzi svoga brata, u tami je; on živi u tami i ne zna kamo ide, jer mu je tama zaslijepila oči« (1 Iv. 2, 10—11).